BİRİNCİ (KURULUŞ) KONGRESİ YAPILDI

TÜRKİYE DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ KURULDU

- Geçtiğimiz ay içinde toplandığı açıklanan Birinci (Kuruluş) Kongresi sonunda Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin kurulmasının ilan edilmesi ile geçmişte M. Suphi ve yoldaşlarının ilk ciddi girişimini dışarda tutarsak Türkiye işçi sınıfı ilk kez örgütlü öncü müfrezesine kavuşmuş olmaktadır. TDKP, uluslararası komünist hareketin ülkemizdeki devrimci müfrezesidir.
- TDKP (Birinci) Kuruluş Kongresinin, Partinin Program ve Tüzüğünü kabul ettiği, Merkez Komitesi Raporu ile birlikte örgütün Faşizm, Milli Mesele, Devrimin Yolu, Toprak Devrimi, Halk Cephesi ve "Mao Zedung" Üzerine Karar Tasarılarını onayladığı ve çeşitli konularda kararlar aldığı açıklandı.
- Kongrenin Türkiye halkına yayınladığı Bildiride : *"Türkiye Devrimci Komünist Partisi'nin yükselen bayrağı altında birleşelim. Emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşist-feodal diktatörlüğe karşı mücadelede TDKP'nin yükselen bayrağı altında toplanalım. Kendi iktidarımız için; bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadelede TDKP'nin yükselen bayrağı altında saf tutalım, mücadeleyi yükseltelim. Önümüzde kazanacağımız koca bir dünya var. Gelecek bizimdir"* denilmektedir.

HALKIN KURTULUŞU

19 Mart 1980
10 Lira

194

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

- **Sıkıyönetimin baskı ve terörüne karşı**
- **Faşist saldırı ve katliamlara karşı**
- **Zam ve zulüm tedbirlerine karşı**

HALKIN KURTULUŞU

Devrimci basın susmayacak!

Dört yıldan beri hemen hemen düzenli olarak yayınını sürdüren HALKIN KURTULUŞU bir aydan daha uzun bir zamandan beri okuyucularının eline ulaşamamaktadır.

Bunun nedeni, faşist diktatörlüğün sıkıyönetim ve diğer kurumları ile yürüttüğü baskı ve saldırılarının eriştiği düzeydir. Çıktığından bu yana HALKIN KURTULUŞU, egemen sınıflarca, onların siyasi aletlerince engellenmeye çalışılmış, engelleme çabaları sıkıyönetimin ilan edilmesi ile daha da yoğunlaşmıştı. Ecevit hükümeti tarafından ilan edilen sıkıyönetim ile birlikte gazetemiz ve diğer devrimci-demokrat yayın organlarının dağıtımı ve baskısı engellenmeye çalışılmıştı. Sıkıyönetim komutanlıkları gazetemizin baskı ve dağıtımını sıkıyönetim bölgelerinde yasaklamışlardı. Gazetemizi dağıtan devrimciler ve okuyucular üzerinde baskı kurulmuştu. Bunun dışında, çeşitli illerin valileri sıkıyönetim komutanları gibi gazetemizin çeşitli sayılarına el koymuşlardı. Bütün bunlara ek olarak, egemen sınıfların çeşitli sözcüleri ve CHP Genel Başkanı Bülent Ecevit "gizli örgüt" iddiaları ile gazetemizi ve bazı devrimci-demokrat basın-yayın organlarını hedef almışlardı.

Bugün sıkıyönetimin anti-faşist potansiyelin yüksek olduğu iki ili de (İzmir ve Hatay) kapsayacak şekilde genişletilerek yeniden uzatılması bu baskı ve engellemelere yeni bir halka ekledi. Sıkıyönetim ilanından bu yana İzmir'de gazetemizi basan matbaa artık gazetemizi basmaya başladı. Ve diğer illerde de polisin, valilerin tehditleri ile matbaalar gazetemizi basmaya yanaşmadı. Sonuçta da bir ayı aşkın bir süreden beri gazetemiz HALKIN KURTULUŞU okuyucularımızın eline ulaşamamış oldu. Bu satırların yazıldığı anda, gazetemizin baskısını üstlenebilecek bir matbaa bulamamıştık.

HALKIN KURTULUŞU'nun ve bir kısım devrimci-demokrat yayın organlarının çıkışının bu yolla engellenmesi, faşist diktatörlüğün sıkıyönetim eliyle bütün halk üzerinde estirdiği terörün, saldırı ve baskıların bir parçasıdır. Egemen sınıflar ve onların siyasal baskı kurumları bu ve benzeri yollarla, işçilere ve emekçilere gerçeklerin açıklanmasını engellemeye, işçilerin ve emekçilerin anti-faşist demokrasi mücadelesinin tek bir yönlendiricilik altında toplanmasının önüne geçmeye, kısacası devrimci basını bütünüyle susturmaya çalışmaktadır.

Ama bütün bu çabalar boşunadır. Egemen sınıfların hiçbir baskısı devrimci basını susturmaya, kitlelere gerçeklerin bütün çıplaklığı ile açıklanmasını engellemeye yetmeyecektir. Her şeyden önce, bugün kitle mücadelesinin eriştiği boyutlar, genel örgütlülük düzeyi ve daha da önemlisi devrimci komünist hareketin varlığı buna engeldir.

Bugün devrimci basın kitlelere mal olmuştur, kitleler arasında kök salmıştır. Bu kök kurutulamadan devrimci basın da susturulamayacaktır. Devrimci komünist hareketin şu veya bu biçimde kitlelere düzenli olarak seslenmesi engellenemeyecektir.

Devrimin Sesi susturulamaz, devrimci basın engellenemez.

İşçileri, köylüleri, emekçileri, halk gençliğini ve bütün devrimcileri devrimci basına sahip çıkmaya, onu her alanda güçlendirmeye ve faşist diktatörlüğün baskı ve engellemelerine karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

ÜLKE ÇAPINDA GENEL GREV İÇİN İLERİ!

- Egemen sınıflar faşist Demirel hükümeti işçi ve emekçi sınıflara yönelik ekonomik ve siyasi saldırılarını artırıyorlar. Siyasi baskı yasaları, toplu işten çıkarmalar, kıyımlar, cinayet ve katliamlar, işkence ve gözaltına almalar birbirini izliyor. Çalışma ve yaşama koşulları gittikçe kötüleşiyor. Hayat günden güne pahalılanıyor.
- Egemen sınıflar yükselen anti-faşist halk hareketini bastırmak ve buhranın ekonomik sonuçlarını bütünüyle kitlelerin sırtına yıkmak için militarizmi daha çok öne çıkarmaktadırlar. Faşist ordu hayatın her alanına bugün fiilen müdahale etmektedir. Okullar ve işyerleri tamamen askeri işgal altındadır. Grevlere ordu müdahale etmekte, toplusözleşmeler silahların gölgesinde imzalatılmaktadır.
- Egemen sınıfların baskısına, militarist güçlerin terörüne ve revizyonist ve reformistlerin engelleme girişimlerine karşın, işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin anti-faşist mücadelesi, grev, direniş ve boykotları ülke çapında yaygınlaşmaktadır. İşçiler çeşitli yerlerde sınıf kardeşlerini desteklemek için dayanışma grevlerine gitmektedir. Adana halkının barikat savaşı, Tunceli halkının direnişi İzmir'de Tariş işçilerinin ve emekçi halkının ortak direnişi, 24 Aralık eylemleri ve diğer birçok eylem kitle mücadelesinin eriştiği boyutları gösteren önemli örneklerdir.
- Bugün yapılması gereken kitlelerin yükselen mücadelesini birleştirmek ve bunu ülke çapında bütün çalışanların GENEL GREV'ine dönüştürmektir. Bunun için kitleleri örgütleyelim, bütün halk güçlerinin birliğini gerçekleştirelim.

Faşist diktatörlüğe karşı

1 Mayıs'ı Bütün Ülke Çapında Bir Mücadele Gününe Dönüştürelim

İşçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü 1 Mayıs yaklaşıyor.

Ülkemiz 1 Mayıs 1980'e faşist diktatörlüğün siyasi saldırılarının arttığı, sıkıyönetimin baskı ve terörünün yoğunlaştığı, Kürt emekçi halkı üzerindeki zulmün katmerleştiği, zam ve zulüm tedbirlerinin birbirini izlediği, Türkiye'nin kapılarının emperyalist yağmaya bütünüyle açıldığı bir ortamda giriyor.

Her türlü kitle eylemini, her demokratik kıpırdanışı kan ve terörle ezmeye çalışan egemen sınıflar sıkıyönetim aracılığı ile, militarist güçleri daha çok ön plana çıkarmak suretiyle 1 Mayıs'ı, her yıl olduğu gibi ülke çapında düzene ve saldırılara karşı bir mücadele günü haline gelmesini engellemeyi planlamaktadırlar.

Fakat faşist diktatörlüğün azgınlaşan terörü işçilerin, emekçilerin, halk gençliğinin mücadelesini durduramamaktadır. Grevler, direnişler, boykotlar, protesto gösterileri birbirini izlemekte ve ülkenin dört bir tarafına yayılmaktadır. Kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesi giderek yükselme ve yaygınlaşma eğilimi taşımaktadır.

Her yılki gibi bu yıl da bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de 1 Mayıs işçi ve emekçi kitleler tarafından bir mücadele günü olarak kutlanacaktır. İşçi sınıfının devrimci öncü müfrezesine de kavuştuğu 1980 1 Mayısında, işçiler, köylüler, emekçiler ve halk gençliği tıpkı 1979 yılında olduğu gibi, faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin baskı ve yasak zincirini parçalayacaktır.

İşçi sınıfımız ve emekçi halk kitleleri, her türlü engeli aşarak, 1 Mayıs'ı bir mücadele gününe dönüştürmeye hazırlanmaktadır.

Bunun için ;

* 1 Mayıs'ı bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı, sıkıyönetimin baskı ve terörüne karşı, faşist cinayet ve katliamlara karşı, zam ve zulüm tedbirlerine karşı devrimci komünist hareketin önderliğinde bir mücadele günü haline getirelim. 1 Mayıs alanlarında, işyerlerinde, semtlerde, okullarda, köylerde, tarlalarda mücadele bayraklarını dalgalandıralım. Ülkenin dört bir köşesinde yasal ve yasadışı gösteriler düzenleyelim. Mücadelenin önüne barikat kuracak olan ve her yıl olduğu gibi bu yıl da 1 Mayıs'ın ülke çapında bir mücadele günü haline gelmesini engelleyecek olan revizyonistleri revizyonist ve reformist sendika ağalarını tecrit ederek mümkün olan en geniş kitleyi mücadeleye seferber edelim. Faşist diktatörlüğün ve onun saldırı ve terörünün karşısına bütün halkın topyekun mücadelesini çıkaralım.

* 1 Mayıs gösterilerinde bütün anti-faşist halk güçlerinin güç ve eylem birliğini gerçekleştirelim.

Genel Grev sloganı eylem sloganı haline gelmiştir

GREVLERDEN, DAYANIŞMA GREVLERİNDEN, BOYKOT ve DİRENİŞLERDEN GENEL GREVE

Önümüzdeki dönem devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadelenin çok daha keskinleşeceği bir dönem olacaktır. Egemen sınıflar ve faşist diktatörlük, ekonomik krizin açlığa ve sefalete ittiği kitlelerin yığınsal olarak mücadeleye atılmalarını önleyemiyor. Bununla birlikte o, bugün elindeki başlıca dayanak olan faşist terörü giderek yoğunlaştırmaktan, ordu birliklerini (özellikle işçi ve köylülerin mücadelelerini ezmek için özel olarak eğitilmiş jandarma komando birliklerini) gittikçe daha fazla devreye sokmaktan geri durmuyor. Bu amaçla sıkıyönetim sürekli genişletiliyor, yeni baskı yasa tasarılarının biri kanunlaşmadan diğeri gündeme giriyor, çıkarılan "vur emri" gereğince yediden yetmişe birçok insan sokaklarda kurşuna diziliyor, MİT ve Kontr-gerilla tahkim ediliyor, her gün binlerce insan işkenceden geçiriliyor.

Egemen sınıflar emekçi yığınlara karşı bir yandan açık terörü yoğunlaştırırken, diğer yandan reformizmi ve revizyonizmi kullanarak kitle mücadelesini bölmeye, parçalamaya ve arkadan vurmaya çalışıyorlar. Böylece işçi ve emekçi yığınlarla devrimciler arasındaki bağlar koparılmaya, devrimciler tecrit edilmeye, yığınlar örgütsüz ve öndersiz bırakılmaya çalışılıyor.

Faşist diktatörlüğe karşı gösteri... kitle eylemleri birbirini izliyor. Sıkıyönetimin yasak ve baskı çemberi kırılıyor.

● Egemen sınıflar emekçi yığınlara karşı bir yandan açık terörü yoğunlaştırırken, diğer yandan reformizmi ve revizyonizmi kullanarak kitle mücadelesini bölmeye, parçalamaya ve arkadan vurmaya çalışıyorlar. Böylece işçi ve emekçi yığınlarla devrimciler arasındaki bağlar koparılmaya, devrimciler tecrit edilmeye, yığınlar örgütsüz ve öndersiz bırakılmaya çalışılıyor.

● Bugün genel grev sloganı bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkıp, bir eylem sloganına dönüşmektedir. Bu durum, genel grev sloganı etrafında yoğun bir siyasi çatışmaya ve polemiğe yol açmıştır. Bu çatışma içinde iki başlıca cephe oluşmuştur. Bir yanda büyük burjuvazinin başını çektiği ve onun faşist, reformist ve revizyonist uşaklarının yer aldığı gerici, karşı-devrimci cephe; diğer yanda proletarya ve onun devrimci öncüsü TDKP'nin başını çektiği emekçilerin devrimci cephesi... İşçi sınıfının bocalayan, kararsız dostları, çeşitli devrimci-demokrat akımlar da bu cephenin içinde yer alıyor.

"Sıkıyönetim Kaldırılsın" — İşte yüzbinlerin eylem sloganı...

Ancak tüm bu girişimler bugüne kadar başarıya ulaşamadı. Faşist terörün, revizyonist-reformist tuzakların kaçınılmaz olarak verdiği tüm zararlara rağmen, devrimci hareket ve kitlelerin kendiliğinden mücadelesi birbirleriyle kaynaşarak gelişmeye devam etti, ediyor. Bunun en açık göstergesi son zamanlarda grevler, sokak gösterileri, boykotlar, direnişlerdeki büyük artış ve bunların tümünün revizyonist ve reformistlerin çeşitli baltalama taktiklerine rağmen gelişmiş olmasıdır. Üstelik, bu grevler giderek daha fazla siyasi bir nitelik kazanmakta, buna paralel olarak dayanışma grevleri artmakta ve genel grev şiarı her geçen gün daha fazla emekçi yığınlara mal olmaktadır.

OLGULARIN GÖSTERDİĞİ

Olgulara bir göz atalım:

24 Aralık eylemleri ülkenin dört bir yanında yüzbinlerce emekçi ve genci çeşitli biçimlerde seferber etti. Mensucak Santral'da işten atılan 90 işçinin yeniden işe alınması için 5500 işçi direnişe geçti. Bunu Mensucat Santral işçilerini destekleyen 4500 deri işçisinin direnişe katılması izledi. İşten atılmalara ve siyasi baskılara karşı Maltepe ve Cibali Tekel Fabrikaları işçileri uzun süreli bir direniş yürüttüler. Tariş işçilerini desteklemek için, yalnızca İzmir'de 100.000'i aşkın işçi iki saatliğine iş bıraktı. Antalya'da binlerce işçi, direnişteki Antbirlik işçilerini desteklemek için aynı yola başvurdu.

İşçiler içindeki dayanışma ve mücadele azminin gelişmesinin yanı sıra, işçilerle diğer emekçiler arasındaki dayanışmanın da gelişip güçlendiğini görüyoruz. İşte bu alanda ilk akla gelen birkaç örnek: Çimentepe'nin yoksul gecekondu halkı, TARİŞ'teki direnişi kırmaya giden polis kuvvetleri ve askeri birliklerin yolunu kesti. Onlarla barikat savaşlarına girdi. Bunu İzmir'in ve ülkenin diğer yerlerindeki emekçi ve gençlerin TARİŞ işçileriyle dayanışma eylemleri izledi. İzmir'de TARİŞ ve İstanbul'da Mensucat Santral ve Tekel işçileriyle dayanışma amacıyla esnaflar kepenk indirdi. İzmir ve Antalya'da binlerce memur, öğretmen, mühendis, sağlık emekçisi, öğrenci, TARİŞ ve Antbirlik'de direnen işçileri desteklemek için iş bıraktı.

GENEL GREV SLOGANI VE İKİ ÇİZGİ, İKİ TAVIR

Bütün bunlar bir şeyi göstermektedir: Bugün genel grev sloganı bir ajitasyon sloganı olmaktan çıkıp, bir eylem sloganına dönüşmektedir. Bu durum, genel grev sloganı etrafında yoğun bir siyasi çatışmaya ve polemiğe yol açmış bulunuyor. Türkiye'deki tüm bellibaşlı toplumsal güçler ve onların siyasi akımları bu mücadelenin içindedir.

Bu mücadele içinde iki başlıca cephe oluşmuştur: bir yanda büyük burjuvazinin başını çektiği ve onun faşist, reformist ve revizyonist uşaklarının yer aldığı gerici, karşı-devrimci cephe, diğer yanda proletarya ve onun devrimci öncüsü TDKP'nin başını çektiği emekçilerin devrimci cephesi. İşçi sınıfının bocalayan, kararsız dostları çeşitli devrimci-demokrat akımlar da bu cephenin içinde yer alıyor.

Komprador tekelci burjuvazinin, onların faşist diktatörlüğü, sıkıyönetimi ve hükümetlerinin bu meseledeki tavrı üzerinde fazla söz etmeye gerek yok. O, düzenin sınırları dışına taşan tüm kitle eylemlerini "anarşi" olarak damgalıyor ve bütün azgınlığıyla onlara karşı faşist terör uyguluyor. TARİŞ, Mensucat Santral, Antbirlik, Çimentepe, Gültepe vb. bu tavrın somut örnekleridir. Başta Ecevit olmak üzere reformist şefler hükümetin bu tavrını açık olarak destekliyor, işçilerin arasına karışmış teröristlerin (!) şiddet yoluyla ezilmesine karşı olmadıklarını, çünkü onlar yüzünden "anarşinin" kitlesel bir nitelik kazandığını ve düzeni gerçekten tehdit eder hale geldiğini söylüyorlar.

TARİŞ işçilerinin direnişi ülkenin dört bir yanında grevlerle, protesto gösterileri ile desteklendi.

Bunların hükümetin tavrına tek itiraz (!) ettikleri nokta, onun "kuru" ile "yaş" arasında bir ayrım gözetmemesi ve "masum işçi kitlesi"ni karşısına alması. Ecevit ve reformist şefler, bu tavrın işçi kitlesini devrimcilerle birleşmeye ittiğini ve eğer kendileri iş başına gelecek olursa, avutucu hayallerle işçi ve emekçi yığınları uyutarak pasifize ederken, devrimcileri tecrit edeceklerini ve böylece devrim cephesini parçalayıp, ezebileceklerini savunuyorlar. Onların, geçmişte bir zamanlar başarıyla oynadıkları bu oyun bugün reformizmin yüzünün açığa çıkmış olması ve yığınlar arasında tecrit olmuş olması nedeniyle oynanamaz. Nitekim egemen sınıflar tarafından reformizmin yedeğe alınarak faşist AP'ye hükümet kurdurulması da bu nedenle gerçekleşti. Aslında Ecevit de bu durumun farkında olduğundan, aynı zamanda AP ile CHP arasında kurulacak bir "milli koalisyon" atına oynamayı da ihmal etmiyor. Ama bu noktada da faşist partiler tarafından reddediliyor ve aşağılanıyor. Reformist CHP'nin durumu, devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışmanın sertleştiği koşullarda uzlaşmacı - liberal akımların içine düştükleri aciz, aşağılık ve o ölçüde de karşı-devrimci tavrın somut bir örneğidir.

Türk-İş'in faşist ve reformist şefleri de efendilerinin dümen suyundan ayrılmıyor ve onların isteklerini, "işçilerin dilekleri" olarak dile getirmekten geri durmuyorlar. Tabii, bu arada Genel Greve karşı olduklarını da tantanalı bir şekilde ilan ettiler.

DİSK'in sendika ağaları ve TKP vb. revizyonistler ise işçi ve halk düşmanı görevlerini yerine getirebilmek amacıyla değişik taktikler uyguluyorlar. Bunlar, özellikle işçi sınıfının en ileri, en politik, en kararlı kesimlerinin gözünü karartmak ve onları mücadeleden alıkoymak görevini üstlendiklerinden, bir bakıma işçi sınıfının en tehlikeli düşmanlarıdır. Sovyet sosyal-emperyalizminin yandaşları oluşları ise onların "sosyalist", "muhalif" maskesi takmalarına ve belli bir manevra alanı kazanmalarına yol açıyor.

TKP'li revizyonistler ve DİSK ağaları, işçi sınıfının, düzene yönelen muhalefetini, düzenin sınırları içinde tutmak ve böylece egemen sınıfların ve faşist diktatörlüğün onu kolayca bastırmasına olanak sağlamak görevini üstlenmişlerdir. İşçiler, onların kurduğu barikatları her aştığında onlar, yeni kılıklara girerek, yeni mevzilere sıçrıyor ve haince eylemlerini sürdürüyorlar. Nitekim bunlar, yakın zamana kadar proleter devrimci hareketin ve DSM'nin mücadele çağrıları ve genel grev şiarını "provokasyon" olarak nitelendirirken, işçiler bu mücadele çağrılarını hayata geçirip, Genel Grev şiarını benimseyince, bunlar gerçekleşen (ve kendilerinin son ana kadar gerçekleşmemesi için ellerinden geleni yaptıkları) eylemlere sahte övgüler düzmeye koyuldular ve birdenbire "genel grevci" kesildiler. En çarpıcı olan nokta da, bu hainlerin övgü düzdükleri birçok eylemin kırılmasında en önemli rollerden birini oynamış olmalarıdır. Hatırlardaki en taze örnek 11 bin TARİŞ işçisinin yiğitçe direnişinin hükümet—DİSK işbirliğiyle kırılmasıdır. Yine TEKEL grevi aylarca Tek Gıda—İş'in yanı sıra Gıda—İş ağalarının da baltalamalarına rağmen devam etti ve sonunda onlar tarafından kırıldı. *Mensucat Santral işçilerinin direnişi de* bu ağaların "direnişi" kırılarak gerçekleştirilmiştir. Yine DİSK'in sendika ağaları ve TKP'liler her yerde dayanışma grevlerine karşı çıkmışlar, ancak bu grevler kendilerine rağmen gerçekleşince bu kez de onları sendikal aygıt aracılığıyla sınırlayarak kırmışlardır.

Onların bu tavrının 15-16 Haziran'dan, DGM direnişine ve 20 Eylül direnişlerine kadar geçmişte de sayısız örnekleri vardır.

Onların Genel Grev karşısındaki tutumları da böyledir. Zaten bugüne kadar işçi sınıfının düzene yönelen tüm aktif grev ve direnişlerine karşı çıkan ve büyük ölçüde denetimleri altında tuttukları metalurji işçilerini bu mücadele ordusuna katılmaktan alıkoyan bu revizyonistlerin Genel Grev yanlısı geçinmelerinin, bir güldürüden başka bir şey olmadığını birçok sıradan işçi, namuslu, dürüst insan bile görüp, anlıyor.

Revizyonistler, bugün Genel Grev yanlısı geçiniyorlarsa bunun iki sebebi vardır: birincisi, bu talep, revizyonistlere rağmen kitlelere mal olmuştur; ikincisi, onlar bu eylem gerçekleştiği takdirde onu reformist taleplerle sınırlamaya ve düzen sınırları içinde tutmaya çalışmaktadırlar. Oysa proleter devrimciler —Genel Grevin kendi başına devrimi gerçekleştirmek gibi bir amacı olmamasına rağmen— bu eylemi faşist diktatörlüğü zayıflatan ve krizin yükünün bir kısmını kendi sırtından atmasına yardımcı olacak devrimci bir eylem olarak ele alıyor; onu işçi sınıfı ve emekçi halkı kendi deneyleri temelinde eğitecek ve daha ileri mücadele biçimlerine hazırlayacak bir mücadele okulu olarak görüyorlar.

Bazı "sol" gevezelere gelince, onlar Genel Grevin kendi başına devrimi gerçekleştirecek bir araç olmamasından hareket ederek, bu eyleme dudak büküyor, mücadelenin kenarında duruyorlar. Ortayolcu akımlar ise dün, "genel grev" şiarını atan proleter devrimci hareketi "ayakları yere basmamak"la eleştirirken, bugün bu talebin kitlelere mal olmasından sonra ona yandaştırlar. Ancak revizyonizm ve reformizmden etkilenmeleri nedeniyle, (aynı zamanda da son faşist saldırıların yarattığı panik havasıyla) mücadelenin esas hedefi olarak faşist hükümeti gösteriyor (onlara göre faşist diktatörlüğü hedef almak muhalefet cephesini daraltır!) ve CHP ve TKP'den kopamıyorlar. Oysa hayat, yüzlerce defa doğruladı ki, böylesi "müttefikler"in olmaması olmasından daha hayırlıdır; çünkü bunlar devrimin düşmanlarıdır. Bu durumda ortayolcular için iki seçenek vardır: ya devrimden vazgeçmek, yığınlardan kopmak (geri bilinçli, pasif yığınlardan değil, bugün mücadele alanlarını dolduranlardan) ve reformist ve revizyonistlerle birleşmek ya da tersi. Devrimci komünistler, onlarla ittifakı yalnızca bu ikinci yolu izledikleri zaman savunuyor.

BÜTÜN ÇALIŞANLARIN GENEL GREVİNE

Bugün yoğunlaşan kriz koşullarında faşist diktatörlüğün saldırı ve baskıları ve her türden karşı-devrimcinin (reformistlerin ve revizyonistlerin) işçi sınıfı eylemini arkadan hançerleme çabaları ve mücadeleyi pasifize etme taktikleri, işçi sınıfının, emekçi halk kitlelerinin ve halk gençliğinin mücadelesini durduramamaktadır. Tersine mücadele bütün ülke çapında yaygınlaşmakta ve yeni biçimler almaktadır. Grevler, direnişler, dayanışma grevleri, boykotlar ve protesto gösterileri birbirini izlemektedir.

İşçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesi grev ve direnişlerden genel greve doğru gitmektedir. Genel grev sloganı en geniş yığınlara mal olmaktadır.

Bugünkü görev, her türden karşı-devrimciyi tecrit ederek, kitlelerin yükselen mücadelesini birleştirmek ve bunu ülke çapında bir genel greve dönüştürmektir, bütün çalışanların genel grevini örgütlemektir.

İşçiler, çeşitli işyerlerinde burjuva sendika ağalarını yalnız bırakarak devrimci sınıf sendikacılığının bayrağı altında toplanıyor.

İşte son üç ayın bilançosu

MEHMET AKARÇAY

HÜSEYİN DEMİR

** Faşist AP hükümetinin işbaşına gelmesi ile birlikte, diktatörlüğün belkemiğini oluşturan ordu yüzündeki maskeyi bir tarafa fırlatıp atarak daha açık bir biçimde alanlara döküldü. Sokaklarda terör estiren askeri birlikler, ordu ve sıkıyönetim generallerinin "vur emri" çıkarmasıyla rastgele adam kurşunlamaya hız verdiler. Sıkıyönetim komutanları ve ordu generalleri "ülkede iç savaş vardır" yaygarası ile sıkıyönetim birliklerini halkın üzerine sürdüler. Erlere akla gelmez en iğrenç işkenceleri yapan generaller birdenbire ve salt halkı aldatmak ve erleri halkın üzerine sürmek için erler için ağıt yakmaya başladılar.*

** İstanbul'da proleter devrimci işçi Mehmet Akarçay, ortaokul öğrencisi Canan Bıçakçı, Nazmi Yiğit, Mustafa Gezici, Lalehan Ekmen, Habibe Onaç, Abdulhamit Karabayır, Ankara'da Abidin Çamoğlu "dur uyarısına uymadıkları" gerekçesiyle sıkıyönetim birlikleri tarafından kurşuna dizildiler.*

** İşkenceler yaygınlaştırıldı. Ankara, İstanbul, İskenderun, İzmir, Kars, Kayseri, Ordu, Elazığ ve daha birçok yerde yüzlerce insan işkenceden geçirildi. İskenderun'da Necdet Bozkurt, Kars'ta Oruç Korkmaz, Ankara'da Hüseyin Karakuş işkence edilerek katledildiler. Ordu ve Kayseri'de MHP'li faşistler MİT mensupları ile birlikte emekçilere işkence yaptılar. Gülden Gülkan adlı bir ilericiye, Van, Tatvan, Bitlis, Diyarbakır ve Ankara'da 3,5 ay boyunca işkence edildi. İşkenceciler bu kız tutukluya tecavüz ettiler; ayaklarını ve cinsel organını ciletle yardılar.*

İskenderun'da Devrimci Demir-İş yöneticilerine işkence yapıldı.

** 100 bine yakın devrimci ve emekçi gözaltına alındı ya da tutuklandı. Arama ve baskınlar artırılarak terör yoğunlaştırıldı. Bizzat faşist Demirel'in kendisi, yaptığı basın toplantısında 39 bin 47 kişinin gözaltına alındığını, 14 bin 96 kişinin tutuklandığını, 866 kişinin öldürüldüğünü itiraf etmek zorunda kaldı. Ki bu sayılar gerçeğin çok altındaki sayılardır.*

** MHP'li faşist katillerin cezaevlerinden kaçırılmasına hız verildi. Abdi İpekçi'nin katili M. Ali Ağca, onu aşkın devrimci ve emekçinin katili M. Baki Gülcan, Alpaslan Alpaslan ve birçok faşist katil, cezaevlerinden kaçırılarak serbest bırakıldı.*

** MHP'li faşistler polis ve askeri birliklerin desteğinde saldırılarını artırdılar. Ankara'da Hasköy'de bir kahveyi basarak 3 devrimciyi katlettiler ve 14 kişiyi yaraladılar. İstanbul Zeytinburnu'nda 9 yaşındaki bir çocuk, MHP'li faşistlerce kurşunlanarak katledildi.*

** Kürt halkına yönelik tehditlere hız verildi. Başta Dersim olmak üzere Türkiye Kürdistanı'nın birçok bölgesinde sıkıyönetim birlikleri yığdırıldı. Dersim halkının üzerine askeri birlikler sürülerek terör estirildi. Hüseyin Demir adlı genç komünist katledildi.*

** Sıkıyönetimin kapsamı genişletilerek, sıkıyönetim ilan edilen il sayısı 21'e çıkarıldı ve İzmir ve Hatay da sıkıyönetim kapsamı içine alındı.*

** Ordu birlikleri, tanklı, toplu, panzerli ve makinalı tüfekli askeri birlikler, İzmir, Dersim, İskenderun gibi birçok yerde halka saldırıya geçti. Süngü ve dipçik gösterisi ile "bayrak çekme", "İstiklal Marşı söyletme" kampanyaları açıldı.*

** 12 Mart'ta çıkarılan ve aranıp da teslim olmayanların görüldüğü yerde kurşuna dizilmesini öngören 1481 sayılı yasa yeniden uygulamaya sokularak polis ve askerin adam vurma yetkisi alabildiğine yaygınlaştırıldı.*

** Yeni Baskı Yasaları Meclisten geçirilerek uygulamaya sokuldu. Polise olağanüstü yetkiler tanındı. Dernek kurma ve dernek faaliyeti yürütme yasaklandı. Toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasaklandı.*

** İşten çıkarmalar yoğunlaştırıldı. İzmir Tariş'te 1000'i aşkın işçi, Cibali Tekel'de 26 işçi, Mensucat Santral'da 90 işçi, Çukobirlik'te 826, Cevizli Tekel'de 67, Adana DSİ'de 733, İstanbul Vinylex'te 86, İstanbul, Ankara ve Rize'de 2500 Çaykur işçisi ve daha çok sayıda işçi işten atıldı.*

** Memurlara yönelik saldırı ve baskılar arttı. MHP'li faşistler çeşitli bakanlıklarda çalışan memurlar üzerinde terör estirdi. Memurların sürgün edilmesi ve görevden alınması yaygınlaştırıldı. 100 bine yakın memurun yeri değiştirilerek kış soğuklarında yollara düşürüldü. Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı bir genelge yayınlayarak Sağlık Bakanlığında çalışan emekçilerin Zafer Çarşısı'nda gezmelerini, oturmalarını ve çay içmelerini yasakladı.*

** Öğretmen ve öğrenciler üzerindeki baskılar özel olarak artırıldı. 24 Aralık eylemine katıldıkları gerekçesiyle 70 bin civarında öğretmen hakkında soruşturma açıldı. 14 bin öğretmen açığa alındı. Yüzlerce öğretmen tutuklandı; öğretmenlerinin görevlerine geri iade edilmesini isteyen öğrencilere saldırıldı. İstanbul'da ilkokul öğrencileri sıkıyönetim birliklerinin saldırısına uğradı. 27 ilkokul öğrencisi "kimlikleri olmadığı" gerekçesiyle gözaltına alındı.*

** TÖB—DER kapatıldı. Sıkıyönetim dışındaki illerde valiler kitle örgütlerine karşı saldırıya geçti. Afyon'da TÖB—DER, Ziraatçılar Derneği ve YDGD kapatıldı.*

** Sokağa çıkma yasağı sıkıyönetim dışındaki illerde de sık sık uygulanır oldu. İzmir—Gültepe'de, Hatay'a bağlı Dörtyol ve Payas'da, İskenderun'da, Tokat—Zile'de vali ve kaymakamlar birer sıkıyönetim komutanı pozlarında sokağa çıkma yasağı ilan ederek terörü yoğunlaştırdılar.*

** % 50 oranında devalüasyon yapıldı. Kağıda % 400, ete % 100, yağa % 300, gübreye, % 800, kömüre, % 100, demire % 50 olmak üzere tüm temel tüketim maddelerine % 100 ila % 800 oranında zam yapıldı. Yeni zam hazırlıkları yapılıyor.*

** İşçi sınıfı ve tüm emekçi halk kitleleri için daha fazla açlık, daha fazla sömürü ve soygun, daha fazla işsizlik ve işten çıkarılma, yeni zamlar ve yeni vergi yükü, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulması ve emperyalizme daha fazla bağımlılaştırılmadan başka bir anlam taşımayan 1980 Mali Yılı Bütçesi Meclisten geçirilerek uygulamaya sokuldu.*

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi : Teoman Göral — Sorumlu Yazıişleri Müdürü : Osman Taş — Yönetim Yeri : 2. Beyler, 848. Sok. No. 90/213 Konak / İZMİR — Yazışma Adresi : Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR — Abone Şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL. Yurt dışı iki katıdır.